

SEANAN MCGUIRE

PE TĂRÂMUL DE RĂDĂCINI ȘI OASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
COPII ÎN DERIVĂ

Traducere din limba engleză de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS
—2020—

1 FARMECUL PERICULOS AL COPIIILOR CELORLALȚI

ACEIA CARE ÎI ÎNTÂLNISERĂ pe Chester și Serena Wolcott în societate ar fi pariat că perechea nu și-ar fi dorit nicio dată să aibă copii. Din niciun punct de vedere nu păreau genul. Atunci când lucra în biroul său de acasă, lui Chester îi plăceau liniștea și solitudinea; privea până și cea mai neînsemnată deviere de la rutina sa drept o întrerupere de proporții enorme și absolut impardonabilă. Iar copiii ar fi fost, cu certitudine, mai mult decât o deviere neînsemnată. Pentru tipul de persoană căreia îi place rutina, copiii ar echivala cu opțiunea nucleară. Serena, pe de altă parte, adora să grădinărească, să facă parte din comitetele unor organizații nonprofit drăguțe și elegante și să-i plătească pe alții să-i țină casa imaculată. Copiii nu erau pentru ea decât o mare belea. Copiii însemnau petunii călcate în picioare și mingi de baseball aruncate prin ferestrele mari ale casei lor, și, ca atare, n-aveau ce căuta în lumea atent rânduită în care trăia familia Wolcott.

Cei care nu și-i închipuiau pe soții Wolcott în postura de părinți nu văzuseră însă cum partenerii lui Chester de

la casa de avocatură își aduceau fiii la lucru, niște clone mici și fercheșe ale taților, îmbrăcați în haine bărbătești adecvate vârstei, viitori regi ai lumii în pantofii lor perfect lustruiți și cu vocile lor perfect modulate. Chester îi urmărea cu invidie tot mai mare pe partenerii juniori care fluturau poze cu fiii lor dormind și erau lăudați. Și pentru ce, mă rog frumos? Pentru că se reproduseseră! Un lucru atât de simplu, pe care orice animal era capabil să-l facă.

Noaptea, el începuse să viseze băieței bine-crescuți, cu părul lui, ochii Serenei și sacouri încheiate în nasturi *exact* așa cum trebuia, și pe partenerii săi radiind cu mărinimie la vederea unei asemenea dovezi a calităților sale de familist convins.

Cei care nu și-i închipuiau pe soții Wolcott în postura de părinți nu văzuseră însă cum unele doamne, colege cu Serena în comitetele organizațiilor nonprofit, își aduceau uneori fetele cu ele la întruniri, scuzându-se pentru bonele incompetente ori babysitterele bolnave, dar umflându-se în pene atunci când toată lumea dădea năvală pentru a le admira fetițele superbe. Fiicele acelea privilegiate, în rochițele lor din dantelă și tafta, erau la fel de frumoase ca florile din grădina ei și-și petreceau timpul la întruniri și ceaiuri jucându-se în liniște pe marginea covoarelor, îmbrățișându-și jucăriile de pluș ori hrănindu-și păpușile cu biscuiți imaginari. Toată lumea se grăbea să le felicite pe acele femei pentru sacrificiile lor. Și pentru ce, mă rog frumos? Pentru că făcuseră un copil! Ceva atât de ușor, ceva ce oamenii făceau de la începuturile timpurilor.

Noaptea, ea începuse să viseze fetițe bine-crescute, cu gura ei și nasul lui Chester, în rochițe vapoaroase, pline de volănașe

și zorzoane, și pe doamnele din comitete dându-se peste cap să fie primele care să o complimenteze pentru fiica ei.

Vedeți voi, acesta este principalul pericol la copii: sunt adevărate capcane. Cineva care se uită la copilul altcuiva este tentat să vadă numai lucrurile de suprafață, pantofii lustruiți ori buclele perfecte. Nu vede lacrimile, ieșirile nervoase, nopțile nedormite, grijile. Nu vede nici măcar iubirea, nu cu adevărat. Atunci când te uiți la copii din afară, este ușor să-i vezi ca pe niște lucruri, ca pe niște păpuși concepute și proiectate de către părinți pentru a se comporta într-un fel anume, în conformitate cu un anumit set de reguli. De pe culmile înalte ale maturității este ușor să uiți că orice adult a fost cândva copil, cu propriile idei și ambiții.

Și, în final, este ușor să uiți încă ceva: copiii sunt oameni, și oamenii fac ce fac fără a se gândi la consecințe.

Imediat după sărbătorile de Crăciun – după șirul interminabil de petreceri la birou și de evenimente caritabile –, Chester se întoarse spre Serena și zise:

— Am ceva de discutat cu tine.

— Vreau un copil, răspunse ea.

Chester rămase mut câteva clipe. Era un bărbat ordonat, cu o soție ordonată și o viață normală și ordonată. Nu era obișnuit ca soția să-și exprime atât de deschis dorințele, în fapt, nu era prea conștient că ea ar avea vreo dorință. Era ceva nou și deconcertant... și un pic excitant, dacă era să fie sincer.

Într-un târziu, zâmbi și spuse:

— Exact despre asta voiam să discutăm.

Pe lumea asta sunt oameni – oameni buni, cinstiți, muncitori – care-și doresc mai mult ca orice să aibă copii, care

încearcă ani la rând să conceapă, dar în zadar. Sunt oameni nevoiți să apeleze la doctori, să meargă în camere mici, sterile și să asculte prelegeri terifiante despre cât de mult ar costa chiar numai pentru a începe să spered. Sunt oameni care trebuie să plece în căutări, să vâneze vântul nordic și să ceară lămuriri despre cum pot ajunge la Casa Lunii, acolo unde dorințele le pot fi îndeplinite, cu condiția ca momentul ales să fie cel bun, iar nevoia suficient de mare. Sunt oameni care nu fac decât să încerce și să tot încerce, și să nu primească în schimbul eforturilor lor decât inimi frânte.

Chester și Serena urcară la etaj în patul pe care îl împărțeau, Chester nu-și puse prezervativul, iar Serena nu-i aminti de el, și asta fu tot. Din dimineața următoare, ea nu-și mai luă pastilele anticoncepționale. După trei săptămâni, nu îi veni ciclul menstrual, care fusese, de când avea doisprezece ani, la fel de regulat și de ordonat ca și restul vieții ei. La două săptămâni după aceea se afla într-o cămăruță albă, iar un bărbat amabil, într-un halat lung și alb, o anunță că avea să devină mamă.

— Când vom putea avea prima poză cu copilul? întrebă Chester, care se imagina deja arătând-o colegilor de la birou, stând cu bărbia încordată și privirea distantă, pierdut parcă în vise despre cum avea să-și învețe cât mai repede viitorul fiu să joace baseball.

— Da, chiar așa, când? întrebă și Serena.

Colegele ei țipau întotdeauna în extaz când cineva venea cu o ecografie nouă. Ce grozav că și ea urma să fie, în sfârșit, în centrul atenției!

Doctorul, care avusese parte la viața lui de destui părinți nerăbdători, zâmbi.

— Sunteți însărcinată în circa cinci săptămâni, spuse el. În circumstanțe normale, nu recomand prima ecografie cu ultrasunete înainte de douăsprezece săptămâni. Cum asta este prima dumneavoastră sarcină, poate că ar fi bine să așteptați înainte de a o anunța. Deocamdată totul pare să fie în regulă, însă nu e decât începutul și v-ar fi mai ușor dacă nu veți fi nevoită să vă retrageți spusele.

Serena îl asculta uimită. Chester spumega. *Ideea* în sine că soția lui ar putea da greș cu sarcina – un lucru atât de simplu, încât orice tâmpit ar fi în stare să-l ducă la capăt – era mai jignitoare decât orice auzise vreodată. Totuși, doctorul Tozer îi fusese recomandat de unul dintre partenerii de la firmă, care îi făcuse cu ochiul cu subînțeles, și Chester nu vedea, pur și simplu, nicio cale de a schimba doctorul fără a ofensa o persoană mult prea importantă.

— Bun, atunci rămâne așa, la douăsprezece săptămâni, enunță el. Până atunci ce-ar trebui să facem?

Doctorul Tozer le spuse: vitamine, hrănire atentă și o grămadă de cărți de citit. Ca și cum se aștepta ca ei să aibă cel mai dificil copil din istoria lumii. Se conformară însă, ascultători, de parcă ar fi urmat pașii dintr-o vrajă menită să le pună direct în brațe copilul perfect. Nu discutară niciodată ce își doreau, băiat sau fată; amândoi știau precis ce va fi, așa încât orice discuție părea nenecesară. Astfel încât Chester mergea în fiecare seară la culcare visând la fiul său, în timp ce Serena își visa fiica, iar pentru o vreme amândoi crezură cu tărie în perfecțiunea condiției parentale.

Desigur că nu urmară sfatul dat de doctorul Tozer de a ține sarcina secretă. Atunci când ceva atât de bun se petrecea, trebuia împărtășit. Prietenii, care nu îi văzuseră

niciodată în postura de părinți, fură uimiți, însă le acordă sprijin moral. Colegii, care nu îi cunoșteau atât de bine încât să înțeleagă cât de proastă era ideea, primiră vestea cu entuziasm. Chester și Serena clătinau din cap și comentau cu superioritate faptul că sarcina le oferise ocazia să descopere cine le erau „adevărații” prieteni.

Serena mergea la întrunirile comitetelor și zâmbea mulțumită atunci când celelalte femei îi spuneau că e frumoasă, că radiază și că sarcina „o prinde”.

Chester mergea la birou, unde mai mulți parteneri își luară obiceiul de a apărea la el în birou doar ca „să stea de vorbă” despre iminenta paternitate, oferindu-i tot felul de sfaturi și camaraderie.

Totul era perfect.

Merseră împreună la prima ecografie și Serena îl luă de mână pe Chester în timp ce tehniciana o unse pe burtă cu o substanță vâscoasă albăstrie și începu să miște sonda peste ea. Imaginea porni să se afișeze pe monitor. Serena se simți pentru întâia oară ușor îngrijorată. Dacă ceva era în neregulă cu copilul? Dacă doctorul Tozer avusese dreptate și sarcina ar fi trebuit păstrată secretă, cel puțin încă o vreme?

— Ei bine? întrebă Chester.

— Vreți să știți dacă e fată sau băiat? spuse tehniciana.

Chester încuviință dând din cap.

— E o fetiță perfectă.

Serena râse, încântată că presimțirile i se adevereau, însă râsul i se stinse când remarcă disprețul de pe fața lui Chester. Dintr-odată, lucrurile pe care nu și le spusese rău păreau a umple încăperea.

Tehniciana scoase un icnet.

— Se aude un al doilea rând de bătăi ale inimii, spuse ea. Se răsuciră amândoi spre ea.

— Aveți gemeni.

— Al doilea copil e băiat sau fată? întrebă Chester.

Tehniciana ezită.

— Primul copil blochează vederea, răspunse ea evaziv. E greu de spus cu certitudine...

— Dar dumneavoastră ce credeți? insistă Chester.

— Mi-e teamă că n-ar fi etic din partea mea să-mi dau cu presupusul, zise tehniciana. Vă fac o nouă programare, peste două săptămâni. Fetușii se mișcă mult în uter. Atunci vom putea să vedem mai bine.

Nu văzură mai bine. Primul fetus se încăpățână să rămână în față, iar al doilea în spatele său, așa încât soții Wolcott se prezentară în sala de nașteri – desigur, pentru o naștere indusă, programată la o dată aleasă de comun acord și încercuită de ambii în calendarele lor –, sperând în tăcere că vor deveni mândrii părinți ai unui fiu și ai unei fiice, cu care să completeze din prima încercare careul lor perfect. Amândoi se simțeau destul de încrezători și încrezuți. Era ca și cum ar fi rezolvat totul dintr-o lovitură, ca și cum ar fi găsit soluția ideală încă din start.

(Gândul că bebelușii lor aveau să devină copii și mai apoi *oameni* nu le trecu nicio clipă prin cap. Nu se gândiră niciun moment că biologia nu înseamnă destin și că este posibil ca nu toate fetițele să devină prințese frumoase și toți băiețelii, bravi soldați. Le-ar fi fost mult mai ușor dacă aceste idei s-ar fi strecurat cândva în mințile lor, nepof-tite, dar negreșit demne de toată atenția. Din nefericire, mințile le fuseseră programate și în ele nu aveau loc astfel de opțiuni revoluționare.)

Travaliul dură mai mult decât își planificaseră. Serena voia să evite, dacă putea, cezariana, nu voia mizerie și cicatrici, așa că împinse atunci când i se spuse să împingă, și-și trase sufletul când i se spuse să se odihnească, și dădu naștere primului copil la cinci minute înaintea miezului nopții în ziua de cincisprezece septembrie. Doctorul dădu copilul surorii medicale, anunțând „E o fată”, după care se aplecă din nou deasupra pacientei.

Chester, care sperase până în ultima clipă ca bebelușul băiat să-și facă loc în față pentru a-și proclama condiția de prim născut, nu spuse nimic în timp ce își ținea soția de mână și o asculta cum se forțează să elimine din corp al doilea copil. Serena avea fața roșie și sunetele pe care le scotea erau aproape animalice. Scena era terifiantă. Chester nu-și imagina nicio circumstanță în care să o mai poată atinge vreodată. Nu, era exclus; slavă Domnului că cei doi copii se nașteau deodată! În felul acesta, totul avea să se termine definitiv și irevocabil.

O plesnitură, un țipăt, și vocea doctorului anunță cu multă mândrie:

— O altă fetiță perfect sănătoasă.

Serena leșină.

Chester o invidie.

MAI TÂRZIU, DUPĂ CE SERENA se învelise bine în patul ei din salonul privat, cu Chester alături, surorile îi întrebă dacă doreau să-și vadă fetițele, iar ei răspunseră că da, bineînțeles. Cum ar fi putut răspunde altfel? Acum erau părinți, și în această calitate lumea avea așteptări din partea lor. A fi părinte presupunea anumite *reguli*. Dacă nu

răspundeau acestor așteptări, toți cunoscuții aveau să îi eticheteze drept neadecvați, și consecințele *acestei* etichetări ar fi fost, ei bine...

Incomensurabile.

Surorile se întoarseră cu două chestii cu fețe rozalii și fără păr pe cap care arătau mai degrabă ca niște viermi ori drăcușori, decât ca niște ființe umane.

— Una pentru fiecare! ciripi radioasă una dintre femei, întinzându-i lui Chester un bebeluș strâns înfășat cu aerul că era cel mai obișnuit lucru de pe lume.

— V-ați gândit ce nume le veți pune? întrebă a doua femeie în timp ce îi înmâna Serenei celălalt bebeluș.

— Pe mama o cheamă Jacqueline, rosti cu prudență Serena, aruncând o privire spre Chester.

Evident, discutaseră despre nume și aleseseră unul pentru fată și unul pentru băiat. Nu se gândiseră la două nume de fată.

— Pe soția partenerului nostru principal o cheamă Jillian, zise Chester.

Dacă avea să fie cazul, putea pretinde că așa se numea mama lui. Nu va ști nimeni. Nimeni nu avea să afle.

— Jack și Jill, spuse zâmbind prima dintre surorile medicale. Foarte drăguț!

— Jacqueline și Jillian, o corectă Chester cu răceală. Fii-celor mele nu li se va adresa nimeni niciodată cu niște po-recle așa de banale și nedemne.

Zâmbetul se șterse de pe fața femeii.

— Sigur că nu, replică ea, deși ceea ce voia de fapt să spună era „ba sigur că da” și „o să vedeți voi cât de curând”.

Serena și Chester Wolcott căzuseră pradă farmecului periculos al copiilor celorlalți. Peste foarte puțin timp aveau să-și dea seama de eroarea comisă. Așa cum se întâmplă întotdeauna cu cei ca ei.

2 PRACTIC PERFECT ÎN PRACTIC NICIUN FEL

FAMILIA WOLCOTT LOCUIA într-o casă situată pe culmea unui deal, în mijlocul unui cartier la modă format din reședințe identice. Asociația de proprietari stabilise trei culori în care casele puteau fi zugrăvite la exterior (cu două mai multe decât trebuia, în opinia multora dintre rezidenți), o diversitate controlată de stiluri de garduri și garduri vii care puteau înconjura peluza din față și o scurtă listă de rase de câini mici și relativ nezmotoși din care se putea alege. Cei mai mulți locatari preferaseră să renunțe la câini pentru a evita procesul complicat al completării unui formular de cerere a aprobării.

Toate aceste reguli fuseseră concepute nu pentru a îngrădi, ci pentru a asigura confortul, pentru a oferi celor care locuiau acolo posibilitatea de a se relaxa într-o lume perfect ordonată. Noaptea, totul în jur era liniștit. Protejat. În siguranță.

În afară, desigur, de casa familiei Wolcott, unde tăcerea era spartă de țipetele puternice ieșite din două perechi de plămâni în creștere. Serena stătea în sufragerie și se holba la cele două bebelușe urlătoare.

— V-am dat biberoanele, le informă ea. Ați fost schimbate. V-am plimbat prin casă și v-am legănat în timp ce v-am cântat cântecelul acela îngrozitor despre păianjeni. Atunci, de ce *plângeți*?

Jacqueline și Jillian, care plâneau dintr-unul din numeroasele motive pentru care plâng bebelușii – le e frig, îi doare ceva, se simt ofenșați de prezența gravitației –, continuară să urle. Serena se holbă disperată la ele. Nimeni nu îi spusese că bebelușii *plâng* tot timpul. Oh, citise în cărți niște comentarii pe tema aceasta, însă presupusese că se refereau la părinți răi care nu reușeau să-și țină în frâu odraslele.

— Nu poți să le faci să tacă? rosti Chester din spatele ei.

Serena nu trebui să se răsucească spre el, știa că soțul ei stătea în pragul ușii, îmbrăcat în halat și aruncând priviri furioase spre toate trei – de parcă era vina *ei* că bebelușele păreau capabile să plângă fără încetare! Fusese complice în crearea fiicelor lor, însă acum nu voia să aibă practic nimic de-a face cu ele.

— Am încercat! răspunse Serena. Nu știu ce vor, și ele nu-mi pot explica. Nu știu... nu știu ce să mai fac.

Chester nu mai dormise ca lumea de trei nopți. Începuse să se teamă de momentul când oboseala avea să-i afecteze munca și să atragă atenția partenerilor de la firmă, punându-l pe el și abilitățile lui de părinte într-o lumină proastă. Decizia pe care o luă era izvorâtă poate din disperare ori poate că traversa unul din acele rare momente de limpezime totală a minții.

— O sun pe mama, zise el.

Chester Wolcott era mezinul unei familii cu trei copii: când sosise pe lume, greșelile fuseseră deja făcute și lecțiile

învățate, așa încât părinții nu avuseseră probleme cu creșterea sa. Mama lui era o femeie impardonabil de neglijentă și lipsită de simț practic, care știa însă cum să facă un bebeluș să eructeze, și poate că apelând la ea acum, când Jacqueline și Jillian erau prea mici pentru a fi influențate de concepțiile ei despre lume și viață, nu trebuia să o invite și mai târziu, când ar fi putut să strice educația fetelor.

În mod normal, Serena s-ar fi opus ideii ca soacra să-i invadeze căminul și să întoarcă totul cu fundul în sus. Însă cu bebelușele care urlau și casa deja în dezordine, nu putu decât să încuviințeze.

Chester sună a doua zi dimineața la prima oră.

Louise Wolcott sosi opt ore mai târziu cu trenul.

După standardele oricui, în afara celor ale fiului ei, care o judeca fără milă, Louise era o femeie disciplinată și la locul ei. Îi plăceau lucrurile raționale și regulile. După standardele fiului ei, era o visătoare lipsită de orice speranță. Ea credea că lumea e bună, că oamenii sunt în esență buni și că nu așteaptă decât o ocazie pentru a o dovedi.

Louise luă un taxi de la gară, căci, desigur, a o aștepta ar fi însemnat o deviere de la un program deja dat peste cap. Sună la ușă, căci, desigur, n-ar fi avut niciun sens să i se fi dat cheia. Fața i se luminează când Serena deschise ușa ținând câte o fetiță pe fiecare braț, și nici nu observă că nora sa era nepieptănată și că avea pete pe gulerul bluzei. Lucrurile care pentru Serena erau cele mai importante nu valorau nimic pentru Louise. Ea n-avu ochi decât pentru bebelușe.

— *Ia uită-le!* exclamă ea, ca și cum gemenele ar fi fost obiectul unei vânători de oameni întinse pe mai mulți ani. Se strecură prin ușa deschisă fără a aștepta să fie poftită

și își trânti valizele pe jos, lângă suportul pentru umbrele (stricând astfel decorul), după care întinse brațele și spuse: Hai la buni în brațe!

În mod normal, Serena nu ar fi fost de acord cu un asemenea comportament. În mod normal, Serena ar fi insistat să-i ofere o cafea, un ceai, un loc unde să-și așeze valizele care să nu fie la vedere. Numai că, asemenea lui Chester, Serena nu dormise o noapte întreagă de când ieșise din spital.

— Bine ai venit la noi! rosti ea, apoi trânti neceremonios bebelușele în brațele lui Louise, se răsuci pe călcâie și porni să urce spre etaj.

După o clipă, se auzi cum ușa de la dormitor era trântită.

Louise clipi din ochi. Se uită la bebelușe. Gemenele se opriseră pentru moment din plâns și o priveau cu ochi mari și curioși. Lumea lor era încă destul de limitată și tot ce vedeau era o noutate pentru ele. Iar bunica era cel mai nou lucru cu care aveau de-a face. Louise zâmbi.

— Bună, iubitelor! spuse ea. Gata-gata, acum bunica e aici, cu voi.

Și avea să rămână cinci ani.

CASA FAMILIEI WOLCOTT fusese prea mare atunci când Serena și Chester locuiseră singuri în ea: zăngăniseră prin ea ca doi dinți într-un borcan, ciocnindu-se unul de altul numai ocazional. Acum, cu doi copii în creștere și cu mama lui Chester ca adăugire, casa păru dintr-odată prea mică.

Chester le spuse colegilor de la birou că Louise era o bună recomandată de o firmă de renume, angajată pentru a o ajuta pe Serena, copleșită de dificultățile îngrijirii a doi copii. Își descrie soția nu drept o mamă lipsită de

experiență, ci drept un părinte grijuliu care avea nevoie, pur și simplu, de o pereche de mâini în plus pentru a face față nevoilor copiilor. (Ideea că el ar fi putut fi acea pereche de mâini în plus nu îi trecu niciodată prin cap.)

Serena le spuse doamnelor din comitete că Louise era mama invalidă a soțului ei, care se oferise să fie de ajutor în perioada când se recupera după mai multe boli necontagioase. Gemenele erau, desigur, niște îngeri, nici că-și putea dori copii mai buni sau mai ușor de stăpânit, însă Louise voia neapărat să aibă *ceva* de făcut, așa că o lăsaseră să joace pentru scurt timp rolul de bonă. (Ideea de a mărturisi adevărul era de neconceput. Ar fi echivalat cu recunoașterea eșecului, iar soții Wolcott nu dădeau greș *niciodată*.)

Louise le spunea fetelor povești, le spunea că sunt deștepte și puternice, că sunt niște minuni. Le spunea să doarmă bine, le ștergea la ochi când plângeau, iar pe măsură ce creșteau, le spunea să-și mănânce legumele din farfurie, să țină ordine în cameră și le repeta cu fiecare ocazie că le iubește. Le spunea că sunt perfecte așa cum sunt și că nu trebuiau să se schimbe niciodată de dragul cuiva. Le spunea că ele două aveau să schimbe lumea.

Treptat, Chester și Serena învățară să le distingă pe gemene. Jacqueline fusese prima născută și asta păru să absoarbă din ea tot curajul; era mai delicată decât sora ei și se ținea tot timpul în spate, lăsând-o mereu pe Jillian în față. Fu prima dintre ele care se temu de întuneric și ceru o lumină de veghe. Și fu ultima care renunță la biberon și continuă să-și sugă degetul mare mult timp după ce Jillian încetă.

Jillian, pe de altă parte, părea să se fi născut cu un deficit de simț al realității. Se arunca cu capul înainte în orice

aventură, indiferent de riscuri, inclusiv de pe treptele scării până la șemineu, și de acolo la ușa de la subsol. Începuse să meargă cu acea determinare și în acel mod abrupt, lipsit de etape intermediare de atenționare, cu care se manifestă unii copii, iar Louise petrecuse o după-amiază întregă fugărind-o prin casă și îmbrăcând colțurile mobilelor în tampoane de burete, în timp ce Jacqueline stătea întinsă confortabil la soare, total oarbă în fața pericolelor la care se expunea sora sa.

(Serena și Chester se înfuriaseră atunci când, sosiți acasă după distragerile zilnice, descoperiseră că toate piesele lor elegante de mobilier, alese cu atâta grijă, aveau colțuri moi și spongioase. Louise insistase să-i întrebe de câte perechi de ochi credeau ei că e nevoie pentru a le supraveghea pe fetițe pentru a-i convinge să lase protecțiile la locurile lor, măcar pentru un timp.)

Din nefericire, odată cu distincția dintre cele două veni și respingerea. Gemenii identici erau ceva prea neliniștitor pentru mulți oameni: dacă atunci când erau foarte mici a-i îmbrăca la fel și a-i trata ca pe o singură ființă interschimbabilă părea o idee atrăgătoare, pe măsură ce creșteau asta începea să deranjeze. Fetele, mai cu seamă, erau văzute, atunci când semănau prea mult, drept ființe extraterestre sau cel puțin persoane care aveau ceva în neregulă. O fi fost vina literaturii SF, a lui John Wyndham, Stephen King sau Ira Levin, nu contează, cert e că Serena și Chester ajunseră la concluzia că trebuiau să le diferențieze.

Jillian era mai iute, mai sălbatică, mai nonconformistă. Serena o duse la salon și o aduse acasă cu o tunsoare pixie. Chester o duse la magazinul universal și o aduse acasă cu

blugi de firmă, pantofi sport pentru alergat și o jachetă pufoasă care o făcea să arate mai grasă decât era. Jillian, care se apropia de vârsta de patru ani și își idolatriza părinții adeseori distanți așa cum numai un copil o poate face, defilă în hainele ei cele noi prin fața surorii, care o privea cu ochi mari și plini de invidie, fără a se gândi nicio clipă ce însemna faptul că acum păreau, în fine, diferite pentru ceilalți, în afară de buni Lou, care fusese capabilă să le deosebească din prima clipă când le ținuse în brațe.

Jacqueline era mai înceată, mai blândă, mai prudentă. Chester îi dădu Serenei cardul său de credit și ea își duse fiica la un magazin descins parcă direct dintr-un basm, un loc unde toate rochițele aveau straturi precum torturile de nuntă, fiind acoperite de cascade de dantelă și funde și nasturi sclipitori, un loc unde toți pantofii erau din piele naturală și, Doamne, ce tare *străluceau!* Jacqueline, care era suficient de deșteaptă pentru a ști când ceva era greșit, veni acasă împopoțonată ca într-o carte de povești și se aruncă plângând în brațele surorii ei.

— Ce mai băiețoi! exclama toată lumea atunci când o vedea pe Jillian – și fiindcă Jillian era suficient de mică pentru a fi un băiețoi simpatic, drăgălaș și scump care nu era judecat, Chester radia de mândrie.

N-avea un fiu, dar existau ligi de fotbal pentru fete. Și moduri în care Jillian îi putea impresiona pe partenerii lui de la casa de avocatură. Și, oricum, o fiică dură era de preferat unui fiu slab.

— Ce mai prințesă! exclama toată lumea atunci când o vedea pe Jacqueline – și fiindcă asta era tot ce-și dorise de la o fiică, Serena obiecta cu jumătate de gură și-și ascundea zâmbetul în spatele mâinii, gustând din plin laudele.

Jacqueline era perfectă. Avea să crească exact ca fetițele care o inspiraseră pe Serena să-și dorească o fiică, numai că avea să fie mai bună, pentru că ea și Chester nu aveau să comită erorile pe care ceilalți părinți, mai puțin pricepuți decât ei, le făceau.

(Ideea că ea și Chester nu comiseseră nicio eroare ca părinți pentru că ei doi nu acționaseră niciodată ca părinți nu îi trecu niciodată prin cap Serenei. Ea era mama fetițelor. Louise era în cel mai bun caz bona lor și, în cel mai rău caz, o influență proastă. Adevărat, îi fusese greu până la sosirea soacrei, dar asta numai fiindcă abia își revenea după naștere. Ar fi învățat singură toate trucurile și s-ar fi descurcat perfect dacă Louise n-ar fi venit și nu și-ar fi asumat meritele. Cu siguranță că ar fi reușit.)

Gemelele fură înscrise la o grădiniță cu program scurt la vârsta de patru ani și jumătate. Erau suficient de mari pentru a ști cum să se poarte în public; suficient de mari pentru a-și face prieteni potriviți și a stabili relații potrivite. Jillian, care era extrem de curajoasă între peretii casei și înspăimântată de tot ce se afla în afara lor, plânse atunci când Louise le pregăti pentru prima zi de grădiniță. Jacqueline, în schimb, care avea o minte infinit de curioasă și tânjea să afle mai mult decât îi putea oferi căminul, nu plânse. Stătu tăcută și stoică în rochița ei roz cu volănașe și pantofiorii asortați, uitându-se la buni Lou care o liniștea pe sora ei.

Ideea geloziei nu îi trecu prin cap. Jillian primea acum mai multă atenție, însă știa că mai târziu buni Lou avea să găsească o scuză ca să facă ceva numai împreună cu ea. Buni Lou își dădea întotdeauna seama când una din gemene era lăsată pe dinafară și făcea mereu câte un efort pentru a compensa și a evita să se caște prăpăstii.

— Va veni o zi când fiecare va avea ce își dorește, repeta ea atunci când una din gemene se plângea că cealaltă căpătase ceva în plus. Să nu uitați asta.

Așa că fetițele meraseră la grădiniță și rămaseră una în preajma celeilalte până ce temerile lui Jillian fură alungate de educatoare, care purta o rochie drăguță și avea întipărit pe față un zâmbet drăguț și mirosea a vanilie. Atunci Jillian lăsă să cadă mâna cu care o ținea pe Jacqueline și se repezi să se joace cu o gașcă de băieți care găsiseră o minge de cauciuc roșie, în timp ce Jacqueline se îndreptă spre colțul unde se strânseseră câteva fetițe îmbrăcate în rochițe drăguțe și prea strânse pe corp pentru a le permite să facă altceva decât să stea liniștite și să se admire reciproc.

Erau toate foarte mici. Și foarte sfioase. Rămaseră în colțul acela precum un stol de păsări strălucitoare și-și aruncară una alteia priviri cu coada ochiului în timp ce îi urmăreau pe ceilalți copii, mai zgomotoși și mai liberi, care se rostogoleau și se tăvăleau pe podea, și dacă simțeau ghimpul geloziei, niciuna nu lăsă să se vadă.

Însă în noaptea aceea, acasă, Jacqueline își îndesă rochia sub pat, unde nu fu găsită decât la multă vreme după ce crescuse prea mult ca să o mai poarte, în timp ce Jillian rămase într-un colț, cu brațele pline de păpuși, și refuză să vorbească, chiar și cu buni Lou. Lumea lor se schimbase. Și nu le plăcea.

Nu știau cum să facă pentru a pune capăt schimbărilor.

LA ANIVERSAREA DE CINCI ANI, Jacqueline și Jillian avură un tort cu trei etaje, acoperit cu trandafiri roz și purpurii și cu glazură comestibilă. Petrecerea se ținu în curtea din spate a casei, lângă un castel gonflabil și o masă plină de

cadouri, și toți colegii de la grădiniță fură invitați, alături de toți copiii partenerilor de la firma lui Chester și de cei ai mamelor care lucrau împreună cu Serena în diverse comitete. Mulți dintre copii erau mai în vârstă decât gemenele și formară mici grupuri separate în colțurile curții sau chiar în casă, pentru a nu fi nevoiți să audă țipetele celor mici.

Jillian era încântată să-i aibă pe toți prietenii ei în curtea proprie, unde cunoștea la perfecție topografia peluzei și localizarea tuturor aspersoarelor. Alergă nebunește de colo-colo, râzând și țipând, cu prietenii venind în urmă, pentru că așa învățaseră ei să se joace. Majoritatea erau băieți, prea mici pentru a fi auzit de păduchi și de indemnul „fără fete”. Louise îi urmări de pe verandă, încruntându-se puțin. Știa cât de cruzi pot fi copiii și știa în ce măsură rolul pe care Jillian îl juca îi fusese impus de către părinți. Peste un an sau doi lucrurile aveau să se schimbe și Jillian avea să se trezească abandonată.

Jacqueline stătu deoparte, pe lângă buni, atentă să nu-și murdărească rochia, aleasă special pentru acel eveniment și pentru care primise instrucțiuni precise să o păstreze cât mai curată posibil. Nu înțelegea de ce – doar Jillian se păta tot timpul cu noroi pe haine, care erau întotdeauna spălate, atunci de ce rochiile ei nu puteau fi curățate? –, însă era convinsă că exista un motiv. Întotdeauna exista un motiv, dar unul pe care părinții nu i-l puteau explica niciodată.

Chester se ocupa de grătar, dovedindu-și abilitățile de bucătar-șef și întreținător al familiei. Câțiva dintre partenerii de la firmă stăteau prin preajmă, cu beri în mâini și flecărind despre chestiuni de serviciu. Pieptul lui Chester dădea să crape de mândrie. Iată-l, capul familiei, acasă la el, înconjurat de oamenii pentru care lucra și care nu puteau fi

decât impresionați. Ar fi trebuit să se decidă mai de mult să aibă copii!

— Fiica ta e o mare figură, nu-i așa, Wolcott?

— O, da! spuse Chester, răsucind un burger. (Faptul că el îi numea pe cei care își câștigau astfel existența „basculanți de burgeri” și că îi privea cu dispreț nu avea nicio relevanță, nu numai pentru el, ci și pentru ceilalți.) Când o să mai crească, o să alerge ca vântul. Deja am început să ne interesăm de echipele de fotbal pentru pitici. O să vedeți, o să ajungă o mare sportivă.

— Nevastă-mea m-ar ucide dacă aș îndrăzni să o vâr pe fiica noastră într-o pereche de nădragi și i-aș da voie să se joace cu băieții, spuse un alt partener cu un chicot prefăcut. Ești un tip norocos. Două dintr-un foc – categoric, asta a fost cea mai bună treabă.

— Absolut, îl aprobă Chester, ca și cum el și Serena puseseră totul la cale.

— Cine e femeia aceea mai în vârstă care stă cu cealaltă fiică a ta? întrebă primul partener, dând din cap în direcția lui Louise. E bona voastră? Pare cam... Nu crezi că obosește alergând toată ziua după două fetețe în creștere?

— Deocamdată se descurcă, răspunse Chester.

— Hm, dacă aș fi în locul tău, aș sta cu ochii pe ea. Știi ce se zice despre femeile bătrâne: poți să ajungi într-o clipită să ai grijă de ele în loc de copii.

Chester întoarse un alt burger și nu spuse nimic.

De cealaltă parte a curții, în apropierea tortului elegant acoperit cu glazură, Serena se întreținea cu un stol de femei de societate care uguiau în jurul ei. Niciodată nu se simțise atât de în largul ei, de parcă abia acum, în fine, își ocupa locul meritat în lume. Aceasta era cheia: copiii. Jacqueline și

Jillian descuiaseră ultima poartă care stătuse între ea și adevăratul succes social – și mai ales Jacqueline, își spuse Serena, Jacqueline care era întruchiparea tinerei domnișoare perfecte, liniștite și dulci și din ce în ce mai politicoase pe măsură ce treceau anii. Uneori uita, pur și simplu, că Jillian era și ea tot fată, atât de mare era contrastul dintre cele două fiice ale ei!

Unele dintre doamnele cu care lucra nu apreciau modul în care ea îi impunea limite lui Jacqueline – acestea erau de obicei femeile care o strigau pe fiica ei „Jack” și o încurajau să facă lucruri precum căutatul ouălor prin iarba udă ori mângâiatul câinilor străini, care se repezeau spre ea și-i murdăreau rochițele cu etichetele lor. Serena pufnea pe nas la auzul acelor comentarii și începu cu calm și fără grabă să le coboare numele tot mai jos pe listele de invitați, până ce le șterse cu totul pe câteva dintre ele. Doamnele rămase pe liste pricepură rapid cerințele și se repletiră, evitând să-și mai exprime orice opinii care ar fi putut aduce, chiar și pe departe, cu o critică. Căci la ce folosește să-ți exprimi o opinie dacă te costă pierderea locului pe care îl ocupi în societate? Nu. Mai bine îți ții gura închisă și opțiunile deschise, așa repeta mereu Serena.

O căută din priviri pe Jacqueline. Jillian era ușor de repetat; ca de fiecare dată, se afla în centrul celui mai dizgrațios haos. Cu Jacqueline lucrurile erau mai dificile. Într-un târziu, o descoperi stând în umbra lui Louise, lipită de ea, ca și cum bunica era singura persoană în care avea încredere și-o protejeze. Serena se încruntă.

După standardele în domeniu, petrecerea se soldă cu un succes total: tortul fusese mâncat, cadourile fuseseră deschise, energiile se dezlănțuiseră, doi genunchi (de la doi

copii diferiți) se juliseră și una bucată copil supraexaltat nu reușise să ajungă la baie și vomitase în hol înghețata de căpșuni și prăjitura cu vanilie. Când se lăsă întunericul, Jacqueline și Jillian merseră la culcare, iar Louise coborî în bucătărie ca să-și facă un ceai. Auzi pași în spate. Se opri din treabă, se răsuci și se încruntă.

— Hai, spuneți mai iute ce aveți de spus, zise ea. Știți că Jill se supără dacă nu mă găsește la mine în dormitor când vine s-o sărut de noapte bună.

— O cheamă Jillian, nu Jill, mamă, obiectă Chester.

— Dacă zici tu...

Chester oftă.

— Te rog, nu înrăutăți și mai mult lucrurile.

— Ce lucruri?

— Uite ce-i, îți mulțumim pentru că ne-ai ajutat cu copiii, spuse Chester. La început ne-a fost greu. Dar cred că acum avem totul sub control.

Greutățile nu se termină niciodată, băiete, își zise Louise. Însă cu voce tare rosti:

— Chiar așa?

— Da, răspuse Serena. Îți mulțumim pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar spune-mi, nu crezi că meriți să te odihnești acum?

— Nu e deloc obositor să ai grijă de niște copii și să te porți cu ei ca și cum ar fi ai tăi, replică Louise, deși pierduse partida și o știa.

Făcuse tot ce îi stătuse în putere. Le încurajase pe amândouă fetele să fie așa cum erau și să nu accepte rolurile rigide pe care părinții le schițau pentru ele într-un mod din ce în ce mai elaborat. Încercase să le insufle ideea că există o sută, o mie, un milion de feluri diferite de a fi fată, că

toate erau la fel de valabile și că niciuna dintre fetițe nu greșea cu nimic. Se străduise.

Dacă reușise sau nu practic nu mai avea acum importanță, căci ea trebuia să plece și să lase cele două copile pe mâna unor oameni care nu făcuseră niciodată nici cel mai mic efort pentru a afla ceva despre ele dincolo de lucrurile cele mai superficiale. N-aveau habar că Jillian era curajoasă fiindcă o știa pe Jacqueline mereu lângă ea, gata să vină cu un plan de rezervă indiferent de situație. N-aveau habar că Jacqueline era timidă fiindcă se amuza să o urmărească pe sora ei descurcându-se de minune în centrul atenției, ceea ce se vedea mai bine privind din afară.

(Habar n-aveau nici că Jacqueline devenea pe zi ce trece tot mai terorizată de ideea de a se murdări pe mâini mulțumită lor și săcăielilor permanente legate de protejarea rochiței, un lucru deplasat pentru un copil de vârsta ei. Și chiar dacă ar fi obiectat, părinților nu le-ar fi păsat.)

— Mamă, te rog, zise Chester, și cu asta totul se termină: Louise pierduse.

Oftă.

— Când vrei să plec? întrebă ea.

— Ar fi bine să nu te mai găsească aici atunci când se trezesc, răspunse Serena, punând capăt discuției.

Louise Wolcott se strecură afară din viețile nepoatelor sale la fel de discret precum se strecurase înăuntru, devenind cu timpul o rudă îndepărtată care le trimitea felicitări de ziua de naștere și câte un cadou (confiscat, de obicei, de fiul și nora ei), fiind totodată dovada supremă și irefutabilă că niciodată și în nicio circumstanță nu trebuia să te bazezi pe adulți. Iar fetițele aveau să învețe și alte lecții, mai urâte.

Aceasta însă ar fi putut măcar să le salveze viața.